

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 10932/2022
03.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Видосава Видић Манастирац, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., ради признања права власништва, одлучујући о ревизији законског наследника сада пок. ББ, ВВ, чији је пуномоћник Љубица Бесеровац, адвокат из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 765/20 од 19.03.2020. године, у седници већа одржаној 03.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија законског наследника сада пок. ББ, ВВ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 765/20 од 19.03.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца АА за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом због изостанка Општинског суда у Сремској Митровици П 264/87 од 25.03.1987. године, усвојен је тужбени захтев да је тужена дужна да призна да је тужилац искључиви власник стамбене зграде у ... саграђене на кч. бр. ... у улици ... бр. ... и искључиви корисник кч. бр. ... од 0.01.54 ха, кч. бр. .../... од 0.01.54 ха и кч. бр. .../... од 0.01.00 ха, а да је тужена искључиви власник на стамбеној згради у улици ... број ..., саграђеној на парцели број ..., као и искључиви корисник кч. бр. ... од 0.04.71 ха и да су странке дужне да трпе да се свака од њих укњижи са правом власништва, односно коришћења на некретнинама чији су власници, односно корисници према истој пресуди, а на овим некретнинама уписаним у ЗКУЛ бр. ... КО

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 765/20 од 19.03.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба законског наследника сада пок. ББ, ВВ и потврђена пресуда Општинског суда у Сремској Митровици П 264/87 од 25.03.1987. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев подносиоца жалбе за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против наведене пресуде другостепеног суда, ВВ је благовремено посредством пуномоћника изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, као и ради разматрања правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, уједначења судске праксе и потребе новог тумачења права.

Тужилац АА је благовремено поднео одговор на ревизију.

Решењем Врховног касационог суда Рев 3855/2020 од 11.02.2022. године, враћени су списи предмета П 852/2019, Основном суду у Сремској Митровици, преко Апелационог суда у Новом Саду, ради отклањања процесног недостатка и уступљени Апелационом суду у Новом Саду ради оцене изузетне дозвољености ревизије.

Апелациони суд у Новом Саду, решењем РЗ 4/22 од 26.07.2022. године, изјаснио се да не предлаже Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 395. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитујући дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу члана 404. а у вези одредбе члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/2004, 111/2009, 36/2011 и 53/2013 – Одлука Уставног суда) и члана 55. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 111/2009), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013 – Одлука Уставног суда, 74/2013 – Одлука Уставног суда, 55/2014, 87/2018 и 20/2018) нашао да ревизија законског наследника сада пок. ББ, ВВ није дозвољена.

У овој парници тужба је поднета 05.03.1987. године. У тужби је означена вредност предмета спора у износу од 100.000 тадашњих динара. Предмет тужбеног захтева је утврђење стварних права на непокретностима. У уводу решења Основног суда у Сремској Митровици П 37/14 од 18.07.2017. године, којим је стављена ван снаге клаузула правноснажности пресуде због изостанка, наведена је вредност предмета спора у износу од 100.000,00 динара.

За оцену о праву на ревизију меродавна је вредност спора означена на дан подношења тужбе. Имајући у виду да је предмет тужбеног захтева утврђење права на непокретностима да услед деноминације динара и да странке нису сагласно означиле вредност предмета спора у новим динарима до 22.07.1994. године, као и да накнадно наведена вредност спора од стране првостепеног суда у решењу од 18.07.2017. године у износу од 100.000,00 динара, није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије, као супротна одредбама члана 34. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија у овом поступку није дозвољена.

Према одредби члана 394. став 2. ЗПП, после ступања на правну снагу 29.12.2009. године Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 111/2009), ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 55. став 1. наведеног Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 111/09 и 53/2013 – одлука Уставног суда), је прописано да, поступци започети пре ступања на снагу овог закона, окончаће се по одредбама овог закона, а одредбом става 2. овог члана да, изузетно из става 1. овог члана о ревизијама одлучиваће Врховни касациони суд у већу састављеном од троје судија по правилима парничног поступка која су важила до дана ступања на снагу овог закона.

Одредбом члана 506. став 1. важећег ЗПП је прописано да, поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/2004 и 111/2009). Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/2014) је прописано да, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Према томе, за оцену дозвољености права на ревизију примењују се прописи који су важили на дан доношења побијане другостепене пресуде. Како је на дан подношења тужбе 05.03.1987. године 1 ДМ износила 278,33 тадашњих динара, то би 100.000 тадашњих динара означених у тужби износило 359,2857 ДМ, те како је на дан 01.01.2000. године, однос 1 ДМ према 1 еврџ износио 1,955830, вредност предмета спора изражена у еврџа би била 183,6998 евра, која очигледно не прелази меродавну вредност за оцену права за дозвољеност ревизије од 40.000 евра, због чега је ревизија законског наследника сада пок. ББ, ВВ недозвољена, на основу цитираних одредби члана 394. став 2. ЗПП, члана 55. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку и члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку.

На другачију одлуку овог суда нису од утицаја наводи ревизије којима се указује да је тржишна вредност предметне непокретности већа од динарске противвредности 40.000 евра, односно вредност истих непокретности је већа од 800.000 тадашњих динара према Закону о парничном поступку који је важио у време подношења тужбе, с обзиром на то да се вредност предмета спора не може мењати у поступку по ревизији.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев тужиоца АА за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, на основу одредбе члана 150. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 404. и 161. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић